

И стана тихо — тихо, сякашъ вредомъ
застинаха сребриститѣ лъчи,
нощъта се сви задъхана и бледа
и лунния сѣрпъ настрѣхналъ се огледа
въ безумноразширенитѣ очи.

„Другари . . .“ „Огънь!“ Трепетъ непривиченъ.
И смѣсиха се кървавъ стонъ и грѣмъ.
Мигъ . . . Щракнаха затвори механично.
И стана просто и тъй безразлично
и сякашъ всичко бѣше луненъ сѣнь.

И сгушени войниците по двама
възвиха въ своя пжтъ обратенъ пакъ . . .
И бледния Христосъ едничѣкъ само
цѣлуна тихъ заринатата яма
и капчицитѣ кръвъ по бѣлия снѣгъ.